

Servabo, infelix quoniam tu linquis amantem ;
Oscula semper erunt, extrema hæc oscula, Adonis.
Ah fugis hinc Acheronta petens, regemque tremendum
Inmitemque hominum votis: ego perdita vivo;
Sum Dea, nec tecum mihi fas descendere in orcum.
Accipe tu, nostra major cui parva potestas,
Sponsum diva meum Proserpina: quidquid ubique
Formosum est carumque ad te devolvitur unam.
Ipsa queror, doleoque, & acerba saucia cura
Nequidquam extinctum ploro, te, magna, tremiscens.
Sic moreris, mea cura? abeunt ceu somnia, abivit
Noster amor. Cypris vidua est, orbantur Amores;
Et Cestus periit. cur ah venatibus audax
In nemora, & cæcos voluisti irrumpere saltus,
Tam formosus & ipse feras tentare minaces?

Sic Dea plorabat; chorus una & plorat Amorum.
Heu miseram, heu Cyprin; periit formosus Adonis.
Mœsta Venus tantum lacrymarum effudit, Adonis
Sanguinis ipse gravi quantum de vulnere fudit:
Et cruor & lacrymæ terra florescere visæ:
Nata cruore rosa est, lacrymis nata est anemone.

Incipite o questus; periit formosus Adonis.
Ne misera in sylvis jam plores, Cypri, maritum:
Heic torus, heic thalamus bene cultus Adonidi; in istis
Ecce tuis recubat stratis extinctus Adonis,
O Venus: extinctus licet ipse heu lumina clausit,
Est formosus adhuc ceu victus membra sopore.
Illum ipsis depone in vestibus, in quibus olim
Tecum in nocte jacens assuevit carpere somnos
Aurea strata super: sit quamvis tristis, amare
Ne pigeat visu tristem Dea tristis Adonin.
Serta illum floresque inter depone; sed omnis